

[Baadsgaard]

Ved behandlingen i foråret var der ikke et flertal her i tinget for lovforslaget. Så skulle man jo tro, at boligministeren ville have ændret forslaget på afgørende punkter, men sådan skulle det ikke være. I stedet har vi fået et lovforslag, der oven i købet har fået en tilføjelse, der set fra vort synspunkt har forringet det yderligere. Men regeringen følger sit sædvanlige spor i lovforslaget, det må vi dog sige.

Det er igen de dårligst stillede, som skal holde for, også her. Når regeringen mener, der skal reguleres på byggeaktiviteten, er det byggeriet beregnet for dem med de laveste indkomster, der skal beskæres; pensionskassernes byggeri skal ikke reguleres. Det er ensidigt og skævt, og jeg vil sætte spørgsmålstegn ved den såkaldte overophedning, som boligministeren taler om, og også ved, hvor vedvarende den aktuelle byggeaktivitet egentlig er og vil være.

Boligministeren vil begrænse entreprenørernes ansvar og lade beboerne betale for kommende byggeskader. Det finder vi er helt urimeligt.

Lejlighederne i det almennyttige byggeri skal nu være mindre, men andet byggeri skal ikke underlægges noget arealkrav.

Rammebeløbet skal beskæres, til trods for at der allerede flere steder er set overskridelser af rammebeløbet på 15-25 pct. i tilbudene. Sådan en beskæring vil sænke standarden i de boliger, det drejer sig om, og de boliger, som de dårligst stillede skal bo i, og sådan kunne jeg blive ved. Jeg synes, linjen er helt klar fra regeringens side.

Hvad angår kvoterne, kan vi under ingen omstændigheder acceptere den nedskæring, som er foreslået. Vi vil gentagende vort forslag om i 1986 at bygge 12.000 almennyttige boliger, en betydelig forøgelse af ungdomsboligkvoten og 1.000 lette kollektive boliger. I øvrigt kan jeg sige, at socialdemokratiet forbedrer et lovforslag på ungdomsboligområdet.

De aktuelle ønsker fra boligselskaber og kommuner er på vistnok 13.500 almennyttige boliger. Det er i hvert fald et sted mellem 13.000 og 14.000 boliger, og der er samtidig et stort pres af boligsøgende, og derfor kan vi ikke se nogen saglig begrundelse for ministerens forslag til kvotabevilling.

I forbindelse med bevillingskvoten foreslås en generel adgang til at overføre andele af kvoten fra ét år til det følgende. Forslaget er

begrundet i en mere hensigtsmæssig planlægning, som der står i bemærkningerne, og det lyder jo umiddelbart tilforladeligt. Men det bliver ikke med socialdemokratiets støtte, at ministeren får en sådan bemyndigelse. Det reelle i forslaget er jo, at boligministeren ønsker at få lov hjemmel til at udskyde en del af byggekvoten, hvis der opstår, som det hedder, overophedning i byggeriet. Hvad der er overophedning, det skal til enhver tid være ministerens afgørelse. Med den kærlighed, regeringen har udvist over for det støttede byggeri, vil det være alt for risikabelt at give ministeren en sådan bemyndigelse.

Jeg håber også, at boligministeren er fejlciteret i Aktuelt den 9. oktober, hvor han udtaler: »Faktisk har vi i boligministeriet været så forudseende, at vi i nogen tid har været tilbageholdende med at give tilsagn om byggeri inden for kvoten.« Jeg går ud fra, at ministeren følger den bevillingskvota, folketinget har vedtaget – hvad ellers?

I øvrigt skal jeg, hvad angår kvotabevillingen, give tilslutning til princippet om rullende planlægning.

En øget kvalitetssikring, som også er indeholdt i lovforslaget, kan socialdemokratiet fuldt ud tilslutte sig, og det gælder også princippet om oprettelse af en byggeskadefond, men forslaget herom rejser en lang række problemer og spørgsmål. Det væsentligste er: hvorfor er det ikke entreprenører, teknikere og leverandører, der skal finansiere fonden? Det ville da være naturligt, al den stund det er deres ansvar, at byggeriet svarer til de stillede krav.

Vi er også mildt sagt betænkelige ved – for ikke at sige, at vi er imod – begrænsningen af entreprenørernes ansvarsperiode til 5 år. Det er helt ulogisk at påstå, at det vil give øget kvalitetssikkerhed.

Beskæringen af rammebeløbet med 1 pct. for at finansiere fonden er heller ikke acceptabel. Det vil i sig selv give anledning til kvalitetssænkning, og det virker ligeledes ulogisk. Også den bebudede administrative omlægning af rammebeløbet vil virke standardforringende. Der er ingen sammenhæng imellem viljen til at lave bedre byggeri og så ønsket om at beskære rammebeløbene.

Jeg kunne også stille et andet spørgsmål: ville et 5 års eftersyn kunne foretages for 0,5 pct. af byggeudgifterne og samtidig være et forsvarligt eftersyn? Og hvor meget risikerer